

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Antiphraſis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

— fuit et sibi et alii
Anchises genitor, Dauni misereve senecta.
Anadiplosis.

Aquila. Reduplicatio. Rarum apud oratores figura genus, frequentius apud poetas; si quando tamen, & in ciuilem orationem incidit, mediocrem dignitatem habet. Interest autem inter hoc, & palilogiam, ac cpanalepsin, quod hic ea, quæ in superiore membro postrema ponuntur, in posteriore prima repetuntur, ad hunc modum. Concurrerat ad tantæ rei nuntium, sicut commune ciuitatis periculum monebat, senatus frequens, equester ordo vniuersus. Tale est & illud Teretianum, Negat Phanium esse hanc sibi cognatum. Demipho negat esse cognatam.

Jul. Ruf. Anadiplosis item est eiusdem verbi continuatim repetitio, vt,

Et longam formase vale, vale inquit, tota.
Et, OCorydon Corydon. que se dementia cepit?
Et, Me, me, adsum qui feci, in me conuertere feruum.

ORutuli. Latine dicitur hæc figura *duplicatio*, Vide Palilogiam.

Anarepsis.

Huius figuræ meminit Hermogenes, & exemplum affert illud Demosthenis, οὐ λίσσας ἐρείχεται τὴν πόλιν, οὐδὲ πρὸς ἰσθμὸς ἐγὼ, οὐδ' ἐμὴ τούτοις, videtur grauis quædam responsio, nam ἀνοίξω, est consilia respondere.

Analepsis.

Eadem rursus ductio et anastrophe. Repetitio eiusdem sententiæ, vt ostendam primum causam non fuisse, cur à Prætoribus postulares, vt bona P. Quintij possideres, deinde ex edicto te possidere non potuisses, postremò, non possidisse. Differt ab anaphora, quòd hæc sit repetitio in principijs sententiarum.

Anancton.

Eni. Lup. Hoc schema tunc prodest, atque omnis eius utilitas in eo est: cum volumus ostendere necessitudinem aut naturæ, aut temporis, aut alicuius personæ: quemadmodum fecit Myron, Amicus meus fuit Cremonides, & opinione omnium magis familiaris: & pro salute eius, quæcunq; potui feci: sed postea quàm maior vis legis, nostrum auxilium ab illius periculo remouit, calamitatis, ac luctus eius particeps eram. Nam opitulandi facultas om-

Myron.

nis crepta iam fuerat. Item Democharis. Nihil enim valebat assidua pro fratre, ac misericors deprecatio, cum iudicaret tyrannus: cuius crudelitas omnem naturæ necessitudinem extinguebat.

Anafæno.

Est superiorum proxima figura (schæcos, anthyphoræ, &c.) qua ab aduersarijs maxima proposita distribuimus, ac redarguimus, velut falsa, vt

Nunc Lycia serues, nunc et Ioue missus ab ipso

Interpres diuum fert horrida iussa per auras.
Latine dicitur *destruatio*, vel *euacuatio*.

Anastrophæ.

Ἀθέως θέεις ἐν δειτέρα τάξει, vt ἐμοῦ μέτα.
Verus scholiast. Græcus, Anominatio in paronomasia.

Antihypophora.

Est figura sententiæ, qua aduersariorum nobis sententiæ ac dicta proponimus, ac substituiamus, in hoc tantum, vt illis respondeamus, vt:

Verum anceps pugnae fuerat fortuna, fuisset. Si perisisset satis semel est, peccare fuisset ante satis. Latine dicitur *oppositio*, vel *obicitio*.

Antimerabole.

Commutatio, vt [Non uiuo, vt edam, sed edo, vt uiuam, 4. ad Herenn.] Hæc eadem *Diallelon*, & *Anaclastis*.

Antisagoge.

Compensatio. Est autem huiusmodi, vbi aliquid difficile, & contrarium confitendum est: sed contra iniegitur non minus sumum: qualia sunt hæc de rege Ptolomæo apud Cicero-

nem. Difficilis ratio belli gerendi: at plena fidei, plena pietatis. Et si dicas, magnus labor, multa pericula proponuntur: at gloria ex his immortalis est consequutura.

Antiphrasis.

Est figura sententiæ, cum quædam negamus nos dicere, & tamen dicimus: vt apud Lucilium, [Non tango quod auarus homo est, quodque improbus, omitto. Et apud Virgilium.

Quid memorem portum, Lucrioque addita claustra:

Latine dicitur *omissio*. Alias antiphrasis est:

Demosocly.

Jul. Ruf. p. 36.

Jul. Ruf. p. 38.

Prolepsis.

Subiectio.

Aquila p. 16.

Strav. Ἐπιπέων

ἄντ' ἐν ἴσθμ.

ἀντιβίωμυς.

Alexand.

Rhetora.

Jul. Ruf. p. 37.

est in abusu nominis, & etymologia, vt, bellum, quod minime bellum.

Antistasis.

Est, cum idem verbum reperitur in contrario sensu, vt, Vna salus victis, nullam sperare salutem.

Et] Ex illo Corydon, Corydon est tempore nobis.

Hæc Latine dicitur insentio. Eadem traductio, & analepsis.

Antistæchon.

A' vrisotxov, Athen. lib. 2. est oppositio literarum, vt, φιλία, πάλιν.

Antistroche.

Conuersio. Species huius figuræ cum eandem ferè vim habeat, contraria est epanaphoræ, eo quod ibi ab eadem parte orationis sæpius incipitur, hic in eandem partem definitur: cuiusmodi est hoc, pro Fonteio.

Fruenti maximus numerus è Gallia, perditatus amplissime copiæ è Gallia, equites numero plurimi è Gallia. Eadem epistrophe, & conuersio, & epiphora.

Antistheton.

Hoc pluribus modis fieri solet, & habet in omni genere orationis summam vtilitatem. Quare separatim demonstrandum est de vnoquoque genere eius.

Vnum est, cum contrariæ res inter se conferuntur. Charisij.

Alter eorum erat in dando benignus, alter erat in accipiendo astutus. Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur. Huius enim pudor erat omnibus iucundus: illius autem impudentia, ipsi suavis, cæteris amara.

Hoc idem fieri potest in vna persona, ita, vt fecit Dinarchus, cum ipse de se diceret; Olim in adolescentia sedulo omnem gloriam sectabar: at nunc in senectute summum me ambitionum inuasit odium: tunc facile multis operulabar, nunc iam me ipsum tueri vix possum: tum mihi beatissimus videbar, si quampluribus benefecissem; nunc contra vereor, ne quid mihi desit ad necessarium ætatis meæ cultum; tunc ego ipse pro republ. fortiter arma capiebam, nunc præterquam laudare eos, qui rempublicam armati defendunt, nihil valeo.

Isidorus.

Est etiam genus huiusmodi, quod in eadem sententia, priori verbo contrarium quod est, infert, & coniungi solet. Isidori. Non ille stultitia, aut furore impulsus, tam graues labores

frustra subiret: sed ex acerbitate laboris, iucundos voluptatis fructus sibi parabat.

Aliud est item, quod superiori infert, sed consequenter ita, vt fecit Demetrius Phalereus.

Nobis primùm Dij immortales fruges dederunt: nos quod soli accepimus, per omnes terras distribuimus. Nobis maiores nostri rempublicam reliquerunt: nos etiam socios nostros de seruitute eripimus. Itaq; & amplissimus nobis honos ab omnibus habetur, & propter huius honoris dignitatem superbiam nostram nemo vestigium experitur.

Antistheton, oppositum ex contrarijs. Hæc figura constat ex eo, quod verba pugnantia inter se paria paribus opponuntur. Cuiusmodi breuissimum est illud Ciceronis:

Domus decrat: at habebas. Pecunia superabat: at egebas. In pace ad vexandos ciues acerrimus, in bello, ad expugnandos hostes incertissimus.

Antizugmenon.

Sive inimicum. Hoc genus enumerationis diuersam habet vim à Dizugmeno: ibi enim copia verborum iactatur, hic breuitas. Nam, vt in superiore singulis membris singula diuersa reddimus: ita hic plura in vno coniungimus, quale est hoc:

Quorum ordo humilis, fortuna sordida, natura turpis ab oratione abhorret. Hoc enim postremum, abhorret, ad tria refertur. Sin autem hæc figura ita fit, vt in postremo sit pars orationis, quæ duo, aut plura membra coniungat, tum in primo, tum in medio iniectionem, seu ἐπιβολὴν vocemus licet.

Præstat autem vim orationi pluribus verbis in eandem rem collocatis, non idem significantibus, sed maius aliquid: hoc modo, Verberatur, eruciatur, necatur.

Antisthefsis.

Est cum verbum verbo pari potestate per contrarium redditur, vt [Seque nouo veterum deceptum errore locorum.] Et] Voluitur ille vomens calidum de pectore flumen Frigidus. Latine contrarium, vel oppositio potest dici.

Antonomasia.

Est pronominatio, vt, nouus Arpinas, pro Cicerone.

Απαριθμησις.

Annuneriatio, quæ fit perspicuitatis gratia. Vt πρῶτον ἢ τὸ δῶδεκαρον ἢ τὸ ἑ. Hermog. lib. 1. πρὶ ἰδύωμ.

Alpha